

Když jest rozhodnou pouhá skutečnost, že koně byli převedeni bez průvodních listů dobytčích, nemá významu, domáhala-li se stěžovatelka toho, aby tyto dobytčí pasy alespoň dodatečně od dřívějšího držitele koní obdržela, a nelze tudíž spatřovati vadu řízení v tom, že svědci, jichž výsledch o této okolnosti byl navržen, vyslechnuti nebyli.

Ani po stránce objektivní neshledal nejvyšší správní soud, že by tu nebylo předpokladů § 8 lit. b) cit. zákona, zejména neshledal oprávněnou námitku stížnosti, že schází kritérium převedení koní »z místa stálého pobytu« (§ 8 lit. b), protože město Tábor, odkud koně byli převedeni, takovým místem nebyl.

Stálé místo pobytu koní řídí se dle sídla majitele jejich. Když tedy obchodník s koňmi koně na Slovensku koupil a převedl je odtud do stanoviště svého podniku, byla obec, v níž jest stanoviště jeho podniku, po případě jeho živnostenská provozovna, stálým místem pobytu koní až do té doby, kdy byli koně převedeni do nového místa pobytu.

Z toho jde, že skutkové předpoklady pro odepření odškodnění dle zákona o potlačení nakažlivých nemocí byly dány již tím, že koně byli převedeni z Tábora do N. D. bez průvodních listů dobytčích a že tento přestupek veterinářsko-policejních předpisů jest s dotčeným případem nákazy ve věcné souvislosti.

Potom však neměl nejvyšší správní soud již příčiny zabývatí se dalšími vývody stížnosti po té stránce, zdali i ostatní důvody, uvedené v naříkaném rozhodnutí pro odepření odškodnění (porušení povinnosti oznámiti podezřelé onemocnění koní — § 17 cit. zákona — a okolnost, že stěžovatelka uvedla z nákazy podezřelé koně ve styk s jinými svými koňmi) jsou ve shodě se zákonem.

Bylo tedy stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.

Č. 961.

Zabírání bytů: * Zabráni budovy dle zák. ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. zjednává právní stav, jež nelze pokládati za pouhou přechodnou překážku, která by s hlediska zákona z 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. byla na závalu zabráni samostatné místnosti, jež byla určena, aby sloužila jako pomocné zařízení pro podnik, dříve v zabrané budově provozovaný, a po zabráni zůstala nepoužita.

(Nález ze dne 30. září 1921 č. 8015.)

Věc: Eduard T. v K. proti nájemnímu úřadu hlavního města Prahy I.—IV. o zabráni krámu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Usnesením — zabrala bytová komise pro I.—IV. část města Prahy krám v bazaru čp. — v Praze stěžovatelem najatý, poněvadž jest prokázáno, že místnost ta je po dobu delší tří měsíců prázdná, nebo že slouží jen k uložení krámského zařízení.

Nájemní úřad města Prahy I.—IV. naříkaným rozhodnutím zamítl odpor stěžovatelův a potvrdil nález zabírací z důvodů bodu 3 § 8 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., poněvadž jest prokázáno, že v zabraném

krámu uloženo jest od kvěna 1919 pouze krámské zařízení a že tedy krám od té doby slouží pouze k uložení věcí, které lze uložit jinde.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nejvyšší správní soud toto:

Nesporno jest, že budova »Variété« byla stěžovateli po rozumu zákona ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. zabráná, že krám, který byl nyní zabrán, sloužil jako prodejna pro provoz »Variété« a předpokládal provoz tohoto podniku, dále že v témž stavu, ve kterém se prodejna ona nacházela, ponechána byla i po zabrání »Variété«, sloužíc nadále jen k uložení zařízení tam se nacházejícího.

Stěžovatel tvrdil již v odporu, že nepřestal užívati zabrané místnosti pro účel, jemuž dříve sloužila, ze své vůle, nýbrž že užívání to bylo dočasně znemožněno zabráním divadla »Variété«, že však dosud jest u zemské správy politické v běhu řízení, v němž má býti rozhodnuto, kdo bude budovy »Variété« dále užívati, a bude-li věc rozhodnuta pro stěžovatele příznivě, že bude opět zabrané místnosti nezbytně potřebovati pro účely divadla »Variété«; k okolnostem těm měl prý žalovaný úřad hleděti a šetřením je zjistiti; ježto se tak nestalo, trpí prý řízení podstatnou vadou.

Výtka ta však jest bezpodstatná.

Zabráním budovy »Variété« pozbyl její majitel práva používati této budovy, jak stanoví zákon ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. v § 4. Tím vznikla také nemožnost, aby se používalo i nadále dřívějším způsobem zabrané prodejny, jež byla pomocným zařízením podniku samého. Tato nemožnost je důsledkem právního stavu, jenž nastal zabráním »Variété«, kterýžto právní stav, jsa následek onoho zabíracího aktu, ovšem není stavem trvalým pro veškerou budoucnost, ježto jest obmezen jednak na dobu, po kterou bude platiti zákon o zabírání budov, jednak také podmíněn případným dřívějším vzdáním, které může zemská správa politická vysloviti (§ 9 cit. zák.).

Ale přes tuto omezenost doby jeho trvání nelze stav tento pokládati za pouhou přechodnou překážku ve smyslu stížnosti. Neboť stav ten, jsa důsledkem norem, jež vydány byly vzhledem k výjimečným poměrům poválečným a již proto nemají určení, aby zůstaly trvalými institucemi, má svůj poklad v právním řádu, jenž má pro dobu trvání oněch výjimečných poměrů povahu definitivní úpravy právních poměrů, ježto potrvati má tak dlouho, jak zákonodárce resp. výkonná moc toho potřebu uznají.

Ježto tento právní stav dle vytčených úvah není na překážku zabrání místnosti, jež byla určena, aby sloužila jako pomocné zařízení pro podnik dříve v budově zabrané dle cit. zákona provozovaný a po zabrání zůstala nepoužita, nezáleželo na tom, aby se vyšetřily okolnosti stěžovatelem v řízení administrativním tvrzené. Jeví se tudíž stížnost bezdůvodnou a bylo ji proto zamítnouti.

Č. 962.

Učitelstvo: Výhody dle § 48 učit. služ. pragm. jsou účastni také provisorní cviční učitelé na státním učitelském ústavě.

(Nález ze dne 30. září 1921 č. 11.548.)